

1 MAART 1926

No. 5

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Deze aarde, in haren geheiligden en onsterfelijken toestand, zal aan kristal gelijk gemaakt worden, en zal een Urim en Thummim zijn voor de inwoners die daarop wonen . . . en deze aarde zal zijn van Christus.
Leer en Verbonden, afd. 130:9.

DE URIM EN THUMMIM.

Begripsomschrijving.

Op verschillende plaatsen in den Bijbel verwijzen de oude Joodsche geschiedschrijvers naar een zeldzaam instrument, hetgeen den hoogepriester gegeven was, hetwelk hij op zijn borst moest dragen, wanneer hij de heilige omgeving van den Tempel overschreed, om ten bate van het volk den dienst op te dragen; maar nergens hebben zij ons een beschrijving er van gegeven. De schrijvers van het Boek van Mormon zijn een weinig duidelijker over het verschijnen en gebruik ervan, maar zelfs hun inlichtingen zijn zeer beperkt, zooals luidt: „En hij vertaalde ze door middel van twee steenen, welke in twee randen eener boog bevestigd waren”. (Mosiah 28:13). De Jaredietische geschiedschrijver verwijst naar het werktuig als naar twee steenen. (Ether 3:23).

Het is den Profet Joseph Smith nagelaten, ons een duidelijke verklaring over het verschijnen van dit zeldzame instrument te geven, hetwelk zulk een belangrijke rol speelde, als een onthuller van geheimen in de verschillende bedelingen van het verleden. Dit is zijn verklaring: „Met de verslagen werd een zeldzaam werktuig gevonden, door de ouden de Urim en Thummin genaamd, welke bestond uit twee doorschijnende steenen, klaar als kristal, gezet in de twee randen van een boog. „Vergelijk deze duidelijke mededeeling met de volgende: „De Urim en Thummim waren twee dunne, orakelachtige beeldjes, gelijksoortig aan de terafim, openbaring en waarheid verpersoonlijkende, en welke gelegd werden in de holte of ruimte gevormd door de plooiën van de borstplaat, alwaar ze door een stem de dingen Gods verkondigden”. (Popular Bible Encyclopaedia, page 1, 693.)

De beschrijving, gegeven door de Nephietische schrijvers en den Profeet Joseph Smith, duidt aan dat het instrument zeer veel op een ouderwetschen bril geleek, zonder de veeren welke over de ooren gaan.

Geschiedenis.

Wanneer precies de Urim en de Thummim voor het eerst aan den mensch gegeven werd, is een geheim, maar de eerste aanduiding die wij er van bezitten, is afkomstig van den tijd dat de broeder van Jared het instrument van God ontving. Dit was ongeveer 2000 j. v. Chr. De broeder van Jared had eenige wonderbaarlijke visioenen gehad, waarbij hem bevolen was ze geheim te houden, opdat de wereld er geen kennis van zoude hebben tot na de komst van Christus. Ook was hem bevolen de twee steenen met de verslagen te verzegelen. Of nu het instrument aan de 24 platen vastgehecht en gevonden was door de mannen van Limhi en zoodoende in het bezit van Mosiah kwam, is ons niet bekend, maar door de verklaring van Moroni (Ether 4: 1-3) heeft Mosiah blijkbaar de verslagen ontvangen en ze aan Moroni doorgegeven, die ze in de aarde begroef om 1400 jaar later geopenbaard te worden.

Het schijnt door de aanduiding van Mosiah 8: 13, dat de profeten der Nephieten bewaarders van een Urim en Thummim waren, hetwelk hun eigendom was en van geslacht tot geslacht overgeleverd werd, lang vóór het vinden der Jaredietische verslagen, dus is het niet onwaarschijnlijk dat ze althans voor een korten tijd twee van deze instrumenten in hun bezit hadden.

De eerste aanwijzing in den Bijbel over de Urim en Thummim is gemaakt toen Mozes bezig was het opperkleed van den hoogepriester in orde te brengen, die den dienst in den tabernakel zou opdragen. Na onderricht te zijn de twee onyx-steenen op de schouders te nemen en er de namen van de 12 stammen Israëls in te graveeren, werd hem bevolen een borstplaat te maken ter grootte van een span en er vier rijen steenen in te zetten in rijen van drie en in ieder den naam van een der stammen te graveeren. De borstplaat moest dubbel gemaakt worden en de Urim en Thummim moest in de borstplaat geplaatst en altijd op de borst van den hoogepriester gedragen worden, wanneer deze binnen de omgeving van den Tempel kwam om den dienst te doen voor God. (Exodus 28: 30). De algemeene opvatting is, dat de Urim en Thummim in het bezit der Joden was tot aan de verwoesting van Jeruzalem door de Babyloniërs ongeveer 600 v. Chr., waarop het werktuig verdween. Na de terugkomst uit de ballingschap bevestigden de priesters dit verlies en weigerden zekere dingen te beslissen, totdat een priester opstond met het instrument, die op bevredigende wijze de zaken in orde kon brengen.

Josephus is aansprakelijk voor het volgende (Boek 3: 8) met betrekking tot de twee steenen, geplaatst op de schouders van den hoogepriester:

„Maar over die steenen, waarvan wij u tevoren vertelden, die de hoogepriester op de schouders droeg en welke sardonixen waren (ik geloof dat het onnoodig is hun aard te omschrijven, daar ze bij iedereen bekend zijn); één van hen schitterde wanneer God tegenwoordig was bij hun offeranden; ik bedoel die, welke in den vorm van een knoop op zijn rechterschouder gehecht was, heldere stralen afwerpende en zelfs gezien werden door degenen welke het verst verwijderd waren, welken gloed de steen tevoren niet bezat. Dit heeft aan velen, die zich niet zoo verdiept hebben in filosofie, een wonderbaarlijk iets toegeschenen, inplaats van goddelijke openbaring te verachten. Toch wil ik vermelden wat nog wonderlijker is dan dit, daar God vooraf verklaarde, door die twaalf steenen, welke de hoogepriester op zijn borst droeg en welke in zijn borstplaat gezet waren, wanneer ze overwinnend in den strijd zouden zijn, omdat ze zulk een schitterenden gloed voor zich uit wierpen voordat het leger optrok, dat al het volk zich bewust was van Gods tegenwoordigheid om hen te helpen. Daarvandaan kwam het voor dat de Grieken, welke een groote vereering voor onze wetten hadden, omdat ze die onmogelijk konden tegenspreken, deze borstplaat „het orakel” noemden. Nu, deze borstplaat en deze sardonix weigerden te schijnen 200 jaren voordat ik dit boek samenstelde, daar God ontevreden was over de overtreding van Zijn wetten.”

Het blijkt duidelijk uit het bovenstaande, dat Josephus aan de steenen in de borstplaat de wonderbaarlijke kracht toeschreef om den Goddelijken wil te openbaren aan den hoogepriester en het volk.

Aangezien de Urim en Thummim ongeveer 600 j. v. Chr. zoek geraakt waren en de steenen in de borstplaat door bleven schijnen tot ongeveer 200 j. v. Chr. is het duidelijk dat er geen verband tusschen die twee was. Het vertrek in den Tempel, waar de hoogepriester binnenging om zich in verbinding te stellen met God, was zonder ramen en daardoor dus een donkere plaats. Dit verklaart vermoedelijk de mededeeling van Salomo: „De Heere heeft gezegd, dat Hij in donkerheid zou wonen” (1 Kon. 8: 12). Het is waarschijnlijk, dat de gloed van de steenen in de borstplaat aan den hoogepriester de aanwezigheid van God aanduidde en het vertrek verlichtte.

De doeleinden waarvoor de Urim en Thummim gebruikt werden.

Dit onderwerp is uitgebreider beredeneerd dan eenig ander, in betrekking tot de Urim en Thummim, omdat de oude geschiedschrijvers verzuimden ons een nauwkeurig omschreven verklaring over het gebruik van het voorwerp na te laten, waarschijnlijk denkende, zooals Josephus het uitdrukte: „Ik geloof dat het onnoodig is hun aard te omschrijven, daar ze bij iedereen bekend zijn”. Er zijn een aantal verklaringen gemaakt door oude en

moderne schrijvers, welke volkomen duidelijk wijzen op het gebruik van het instrument.

Het volgende is uit de „Popular Bible Encyclopaedia”:

„De beteekenis van het woord Urim is overgezet als „Haw-oo-reem” of lichten, terwijl Thummim of „veh-hat-toom-meem”, volmaaktheid beteekent. De Septuagint vertaalde hen als „openbaring en waarheid”. Het wordt algemeen geloofd, dat deze steenen in antwoord op een beroep op God in moeilijke gevallen, Zijn meening aanduiden door een bovennatuurlijk verschijnsel. Er wordt door anderen verondersteld dat het antwoord door een hoorbare stem aan den hoogepriester werd gegeven, welke uitgedoscht was in vol priestergewaad en op de heilige plaats stond met zijn gezicht naar de ark gekeerd.”

De vertaler van Josephus zegt in een verklaring onderaan bladzijde 87: „Ik zeg, dat deze antwoorden niet door den gloed van deze bijzondere steenen op een onhandige wijze verkregen werden in des hoogepriesters borstplaat, zooals de moderne rabbi's ten onrechte veronderstellen. Voorzeker, het geschitter der steenen kon het orakel voorafgaan of begeleiden, zonder tot dat orakel te behooren, maar dit kwam veeleer door een hoorbare stem vanaf den genadetroon te midden der engelen van het altaar”.

Dat geen van deze beschouwingen geheel juist is, wordt bewezen door het feit, dat David zich, in grooten nood, de Urim en Thummim, welke medegenomen waren van den tabernakel door den priester Abithar, benutte om onderricht van God te verkrijgen in verschillende gevallen. Bij zulke gelegenheden zond David om den efod, welke de Urim en Thummim bevatte en deed persoonlijk een beroep op God, Die hem onmiddellijk antwoord gaf. Als het niet zoo overtuigend was dat de Urim en Thummim gebruikt werden als middel tot het verkrijgen dezer uitspraken, zouden we genegen zijn de meening aan te nemen dat deze uitspraken door een hoorbare stem gegeven werden, maar de volgende aantekeningen zouden duidelijker aantonen hoe de antwoorden kwamen:

„En Ammon zeide nu tot hem: Ik kan u waarlijk vertellen, o koning, van een groot man, die de geschriften kan vertalen; want hij heeft iets waardoor hij ziet en alle oude geschriften vertalen kan en het is een gave van God. Zij worden genoemd uitleggers, en niemand kan door dezelve zien, tenzij hij geboden is, opdat hij niet zoude zien hetgeen hij niet zien mag en zoude omkomen. En degene die geboden is door dezelve te zien, wordt een ziener genoemd.” (Mosiah 8: 13).

Moroni verwijst naar het instrument als volgt:

„Daarom gebod de Heere mij die te schrijven, en ik heb ze geschreven. En Hij gebod mij dat ik ze zoude verzegelen en ook heeft Hij mij geboden de uitleggers er van te verzegelen; daarom

heb ik de uitleggers verzegeld, volgens de geboden des Heeren." (Ether 4:5.)

„Joseph droeg de Urim en Thummim voortdurend bij zich, bij het gebruik waarvan hij in een oogenblik kon vertellen of de platen in eenig gevaar verkeerden. Juist voordat Emma wegreed naar mrs. Wells, kwam Joseph, gedreven door een ingeving die hij gekregen had, naar boven uit de put, waarin hij aan 't werk was en ontmoette haar niet ver van huis. Onmiddellijk deelde Emma hem mede wat er ruchtbaar was geworden, waarop hij in de Urim en Thummim keek en zag dat het verslag nog veilig was." (Hist. of Joseph Smith, by his mother, page 104.)

Over dit onderwerp zegt David Whitmer:

„Een stukje van iets dat op perkament geleeke, verscheen (i. e. in de Urim en Thummim) en daarop verscheen het geschrevene, één karakter tegelijk kwam maar te voorschijn en er onder was de vertaling in 't Engelsch." (An address to all believers of Christ, page 12.)

Van Martin Harris wordt aangehaald:

„Met behulp van den ziener-steen verschenen er volzinnen, die door den profeet voorgelezen werden en opgeschreven door Martin Harris en telkens als hij het opgeschreven had, zeide hij: „geschreven!" en indien nauwkeurig opgeteekend, verdween de zin en een andere verscheen in zijn plaats. Maar zoo die niet nauwkeurig opgeteekend was, bleef het staan totdat het verbeterd was."

„Eenigen tijd, nadat mr. Harris voor mij begon te schrijven, begon hij er bij mij op aan te dringen hem de vrijheid te geven de geschriften mede naar huis te nemen en ze te laten zien en verlangde van mij, dat ik door de Urim en Thummim God zou raadplegen, of hij dat zou mogen doen; ik onderzocht aldus en het antwoord was, dat hij het niet doen mocht." (Hist. of the Church, vol. I, page 21.)

De profeet wijst dikwijls op het gebruik ervan op deze wijze: „Ik raadpleegde God door de Urim en Thummim en ontving het volgende." Een verschil van meening ontstond tusschen Oliver en Joseph, waarbij zij overeen kwamen het door middel van de Urim en Thummim te beslissen. Een belangrijke openbaring werd door het instrument ontvangen in antwoord op hun verzoek:

„Nu zie, Ik zeg tot u, omdat gij de geschriften, waartoe u macht gegeven was, door middel der Urim en Thummim te vertalen, in de handen van eenen goddeloozen man hebt afgegeven, hebt gij dezelve verloren." (L. en V. afd. 10:1.)

„Datgene, waarover ik sprak, wat Joseph met een sleutel vergeleek, was in werkelijkheid niets meer of minder dan de Urim en Thummim en het was hierdoor, dat de engel hem verschillende dingen toonde, welke hij in visioen zag, waardoor hij ook te allen tijde het naderen van gevaar, zoowel voor zichzelf, als voor het

verslag, kon uitmaken en vandaar dus dat hij altijd de Urim en Thummim bij zich droeg." (Hist. of Joseph Smith, by his mother, page 106.)

Uit de voorgaande aanhalingen blijkt het duidelijk, dat de Urim en Thummim niet alleen gebruikt werden voor het doel om oude verslagen te vertalen, maar tevens als medium om zich in verbinding te stellen met God, alsook om visioenen uit het verleden, heden en de toekomst te zien. Met dit begrip kan men gemakkelijk de reden zien waarom den hoogepriester bevolen was het voortdurend op zijn borst te dragen, wanneer hij het heilige gebied van den Tempel overschreed om God te raadplegen. De Tirshatah begrepen de belangrijkheid ervan als een middel om heilige opdrachten te verkrijgen en wilden niet te werk gaan, totdat een priester met de Urim en Thummim opstond. Wij kunnen nu begrijpen, hoe de twee steenen, welke den broeder van Jared gegeven waren, voor 's menschen oogen de heilige dingen verheerlijkten, welke hij had geschreven. Men kan gemakkelijk de reden begrijpen, waarom David om het instrument zond, toen hij den wil van God verlangde te weten aangaande hem en zijn volk. Inderdaad maakt het vele dingen duidelijk, welke tevoren weinig begrepen waren en werpt meer licht op het volgende uittreksel van de Leer en Verbonden, afd. 130:6-10.)

De engelen wonen niet op een planeet gelijk deze aarde. Doch zij wonen in de tegenwoordigheid van God, op een globe, gelijk aan een zee van glas en vuur, waar alle dingen voor hun heerlijkheid geopenbaard zijn: verleden, tegenwoordig en toekomstig, en zijn voortdurend voor den Heere. De plaats, waar God woont, is een groote Urim en Thummim. Deze aarde, in haar geheiligden en onsterfelijken toestand, zal aan kristal gelijk gemaakt worden en zal een Urim en Thummim zijn voor de inwoners die daarop wonen, waardoor alle dingen met betrekking tot een minder koninkrijk, of alle koninkrijken van een lagere orde, aan hen, die daarop wonen, zullen geopenbaard zijn en deze aarde zal van Christus zijn. Dan zal de witte steen, vermeld in Openbaring 2:17, een Urim en Thummim voor een ieder zijn, die zulk een steen ontvangt, waardoor de dingen met betrekking tot een hoogere orde van koninkrijken, zelfs alle koninkrijken, zullen worden bekend gemaakt."

(Overgenomen uit de „Improvement Era" 1915.)

SCHAPEN VAN EEN ANDERE KUDDE.*)

Herders en Schaapdrijvers.

De gelijkenis waarin onze Heer Zichzelf als een Herder en Zijn volgelingen als schapen voorstelt, is voor dichters, kunstenaars, godsdienstige menschen en predikers, door alle eeuwen heen

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

een inspiratie geweest. Terwijl al Zijn redevoeringen heel diep van zin zijn en door herhaaldelijk lezen steeds nieuwe gezichtspunten ontvouwen, zijn sommige van Zijn gezegden buitengewoon belangrijk, vanwege hun algemeene toepassing en persoonlijke gevoelens. De redevoering van den Goeden Herder staat hierbij vooraan. Lees Johannes 10.

Niemand anders dan de Heere Zelve heeft de tegenstelling tusschen de herders en huurlingen krachtiger en toch eenvoudig beschreven; het verschil tusschen eigenaar en huurling, tusschen hem, die gereed is zijn schapen te beschermen, omdat hij hen lief heeft, en de ander die in zijn kudde zooveel wol, vacht en vleesch ziet.

Geen van onze gezamenlijke letterkundige voortbrengselen bevatten zoo'n scherp onderscheid tusschen de trouwe dienstbetrachting en de inspanning louter om geld te verdienen, dan 't geen voorgesteld is in deze korte, pittige en toch veel omvattende redevoering. Iedere geschikte arbeider is zijn loon waardig, of hoorde 't waardig te zijn, hetzij hij landman, handarbeider, vakman, kunstenaar, onderwijzer of prediker is. Daarmee moet allerminst 't ontvangen van loon voor werk geminacht worden, neen, deze wederkeerige verhouding is een fundamenteele noodzakelijkheid voor het bestaan van het gemeenschapsleven. Maar degene voor wien het loon zijn enig doel en belang is, zonder toewijding aan den dienst voor zijn eigen innerlijk welzijn, is slechts een huurling en zal dit waarschijnlijk blijven.

Nimmer tevoren is er een strenger aanklacht tegen onoprechte leeraars, valsche voorgangers, zelf-zoekende huurlingen gesproken — degenen die voor vuil gewin leeren en voorspellen voor geld, dieven die zich als herders voordoen en toch de deur der schaapskooi vermijden, en „van elders inklimmen”, profeten in den dienst des duivels, die om hun meesters plan te volvoeren, niet aarzelen zichzelf te berooven in aangematigde heiligheid, en verschijnen in schaapskleeren, terwijl zij inwendig grijpende wolven zijn. (Matth. 7: 15.)

In het verslag van deze diepzinnige leerrede, staat één vers als een onverwachte tusschenvoeging, dat buiten de beeldspraak omgaat en weinig verband heeft met de voorafgaande of volgende verzen. Het luidt: „Ik heb ook nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zijn zullen Mijne stem hooren, en het zal worden één kudde en één Herder”. (Johannes 10: 16.)

De Bijbel bevat geen passage welke daarmee in verband staat, of een verklaring hiervoor verschaft. Uitleggers van den Bijbel behandelen dit vers als een afzonderlijk en op zichzelf staand gezegde, en stellen zich tevreden met de oplossing dat met de „andere schapen” de Heidennaties kunnen bedoeld zijn, die tot de Joodsche kudde gebracht zullen worden onder één Herder. De Joden, die

den Heere hoorden spreken, namen het zoo op. Niettemin verschaft het Boek van Mormon licht over de aangehaalde Schriftuurplaats, en verklaart des Heeren plan, om te spreken zooals Hij gedaan heeft, en om het onderwerp zoo te laten zonder verdere uitleg.

Kort na Zijn hemelvaart bezoekt Christus een afzonderlijke groep Israëlieten, die toen als een groote natie op het Westelijk halfgrond bestonden. Aan hen verklaarde Hij dat Hij de gedoode en opgestane Zoon van God was, door wien alleen zaligheid aan den mensch mogelijk was gemaakt. Hij gaf hun voorschriften en geboden en koos twaalf discipelen, welke Hij verordeneerde om het Evangelie te onderwijzen en om in Zijn naam de verordeningen daarvan te bedienen. Aan hen zeide Hij, verwijzende naar de Joden, waaronder Hij geleefd had en gestorven was:

„Dit gebod de Vader mij dat Ik hun zoude vertellen: Dat ik andere schapen heb, welke van dezen stal niet zijn, die moet ik eveneens brengen; en zij zullen Mijne stem hooren en er zal ééne kudde en ééne herder zijn. Nu, vanwege hunne hardnekkigheid en hun ongelooft verstonen zij mijne woorden niet; daarom was mij door den Vader geboden niet meer tot hen te zeggen aangaande deze zaak... En voorwaar Ik zeg u, dat gij degenen zijt van wie Ik gezegd heb: Andere schapen heb ik welke van deze kudde niet zijn; dezelve moet ik eveneens brengen en zij zullen mijne stem hooren en er zal ééne kudde en ééne herder zijn. Zij verstonden Mij niet, want zij veronderstelden dat het de heidenen geweest waren; want zij verstonden niet dat de heidenen door hun prediking bekeerd zouden worden. En zij verstonden Mij niet, toen Ik zeide: Zij zullen Mijne stem hooren; en zij verstonden Mij niet, dat de heidenen nooit te eeniger tijd Mijne stem zouden hooren; omdat Ik mijzelf aan hen niet zoude bekend maken, tenzij het was door den Heiligen Geest. Doch ziet, gij hebt Mijne stem gehoord en Mij gezien en gij zijt Mijne schapen en gerekend onder degenen, die de Vader mij gegeven heeft.” (B. v. M. 3 Nephi 15: 16-24.)

Het is duidelijk dat de Joodsche Apostelen gefaald hadden de werkelijke beteekenis van des Zaligmakers woorden te begrijpen; want zij hadden zeer vaag vermoed dat Hij Zichzelf bekend zou maken in persoonlijke bediening onder de Heidenen, daarbij vergetende, dat Hij tot de verloren schapen van het Huis Israëls gezonden was; en dat alleen door de bedieningen van Zijn verordeneerde vertegenwoordigers het Evangelie aan de Heidenwereld verklaard zou worden.

Maar, zooals andere deelen van het heilige verslag duidelijk maken, is het Evangelie den Heidenen der aarde vrij aangeboden en zij zullen door het aan te nemen en door gehoorzaamheid te toonen tot Israëel gerekend worden, en deelnemen aan de zegeningen, die verzekerd zijn in het verbond aan de rechtvaardigen. (Zie Boek van Mormon 2 Nephi 30: 2; 3 Nephi 16: 13.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: A. SIEVERTS

WAT HEDENDAAGSCHE OPENBARING ONS GEEFT.

De Schriften van het Oude Testament zijn overvloedig met verklaringen aangaande de komst van den Zoon des Menschen. Niettegenstaande hadden de Joden de komst van hun Verlosser geheel anders voorgesteld. En ten dage dat de Zoon des Menschen geboren werd, betwijfelde de groote meerderheid van het volk Zijn komst. Nadat Christus Zijn zending begonnen was, vele wonderen deed en openlijk Zich bekend maakte als Gods Zoon, werd Hij niet geloofd, want zij zochten een teeken, hun geloof was te nietig om aan te nemen dat Hij de Zoon van God was.

Het was niet aan iedereen gegeven om persoonlijk te getuigen dat Jezus Christus de Zoon van God was. Slechts enkelen ontvingen die getuigenis. Aan Johannes de Dooper was de openbaring gegeven: „Op welken gij den Geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, deze is het, die met den Heiligen Geest doopt”. (Johannes 1:33). Verder zegt hij dan ook: „En ik heb gezien, en heb getuigd, dat deze de Zoon van God is” (vers 34).

Ook smaakte Petrus, Jakobus en Johannes het voorrecht, toen Jezus hen op een hoogen berg medenam, en hij voor hen van gedaante veranderde, „en Zijn aangezicht blonk gelijk de zon en Zijn kleederen wit werden gelijk het licht” en openlijk toonde dat Hij des Vaders geliefde Zoon was, want: „terwijl Hij nog sprak, zie, een luchtige wolk heeft Hem overschaduwde; en zie, een stem uit de wolk zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, in welchen ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!” (Matth. 17:2 en 5.)

Nu deze mannen hadden de stem gehoord en de verheerlijking van den Zoon met eigen oogen aanschouwd; hetgeen waar Johannes de Dooper van sprak was uitgekomen. Met die wetenschap in hun hart gingen zij uit en verkondigden met dubbele kracht wat hen opgedragen was. Deze mannen wisten wat zij verkondigden en het was niet hun doel de menschen te bedriegen. Ook kan de ondervinding van Paulus hier aangehaald worden, wat aan hem verscheen op den weg naar Damaskus. Hij durfde zelfs zeggen: „doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (zie Gal. 1:8.)

Deze aanhalingen worden door duizenden heden ten dage aangenomen als het ware Woord van God. Ongeveer honderd jaar geleden zijn de Vader en de Zoon te zamen aan een jongeling verschenen, en hebben Zich aan hem openbaar gemaakt. Daarna zijn verscheiden andere hemelsche boodschappers aan hem verschenen, waardoor de Kerk van Jezus Christus wederom op aarde hersteld werd, hersteld in al haar macht en gaven. Deze laterdaagsche gebeurtenis wordt door velen niet aangenomen — waarom niet? Men gelooft dat God niet meer spreekt van den Hemel — en ten tweede dat God Zich niet aan een knaap zou openbaren. Deze mate van ongeloof heerschte ook ten dage van Johannes en de Apostelen, maar cijfert dat de openbaring van God weg? Paulus zeide: „Want wat is het, al zijn sommigen ongeloovig geweest? Zal hunne ongeloovigheid het geloof Gods te niet doen? Dat zij verre. Doch God zij waarachtig, maar menschen leugenachtig.” (Rom. 3:4).

Het is nimmer de bedoeling van God geweest om Zich direct aan alle menschen te openbaren. Wanneer wij in oprechtheid God zoeken en al Zijn geboden bewaren, zal de Geest Gods Zich in ons openbaren. Christus zeide: „Mijne leer is de Mijne niet, maar desgenen, die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is.” (Joh. 7:17). Verder leest men: „de trooster, die Heilige Geest, welke de Vader zenden zal in Mijnen naam, die zal u alles leeren en u in-dachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb”. (Joh. 14:26). Zoo spoedig als wij afdwalen, verliezen wij die getuigenis, die alleen bij ons blijft door hard en ijverig werken, want dan openbaart zich de Geest der Waarheid, „Hij zal u in alle waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelven niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen”. (Joh. 16:13).

A. S.

VAN GOD AAN DEN MENSCH. *)

Goddelijke gemeenschap in deze bijgaande eeuw.

Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven dat Hij nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande Zijn Koninkrijk. (Artikelen des Geloofs no. 9.)

Directe en persoonlijke openbaring van God aan den mensch, is het domineerende onderwerp der Schrift. Schrap alle opteekeningen van werkelijke openbaring en verwijzingen dienaangaande uit

---

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

den bijbel, wat blijft er dan over? Niets meer dan een verscheidenheid van historische schetsen, kronieken, genealogie-data, eenige hoofdstukken betreffende zedekunde, een paar dichterlijke rhapsodieën, spreuken en zinnebeeldige voorstellingen.

Iedere geloover in de echtheid van den Bijbel, erkent dat God letterlijk tot Adam, Enoch, Abraham, Jakob en Mozes heeft gesproken en dat zekere openbaringen aan Israël waren gegeven gedurende den tijd der Richteren en verder aan David en Salomon, daarna aan Johannes, die de directe voorlooper van den Messias was. De werkelijkheid van Goddelijke openbaring door terecht aangestelde profeten, zieners en openbaarders, is zoo algemeen aangenomen door de eeuwen heen en is zoo overvloedig verklaard, dat volgens alle regelen van bestrijding de bewijslast op hem valt, die het ontkent.

Voortdurende openbaring van den Goddelijken wil en Zijn plan, is in overeenstemming met den geest der tijden. In geen vertakking van menschelijke inspanning en vooruitgang, behalve die der 's menschen zaligheid, heeft men durven beweren of zelfs denken, dat wij alles geleerd hebben wat er te leeren valt. Wat zou men zeggen van een professor in scheikunde, geologie of sterrenkunde, die niet verder met zijn studenten zou gaan dan hetgeen in boeken vervat is, welke van vroegere ontdekkingen spreken, met te zeggen dat er niets is overgebleven, dat ontdekt kan worden, inplaats van hen in het laboratorium en veld te nemen en naar de uiterste, diepe dingen te zoeken met de telescoop en de spectroscop, vertrouwelijk hopende, dat nieuwe waarheden zullen gevonden worden?

Openbaring is Gods middel van verbinding met Zijn kinderen en we ontkennen het gelijk blijvende en onveranderlijke karakter der Godheid, wanneer we zeggen dat God Zich aan den mensch geopenbaard heeft, maar dat Hij zoiets niet meer kan, noch wil doen. Is het redelijk te beweren dat in de eene eeuw de Kerk van Christus gezegend, verlicht en geleid was door directe openbaring en op een anderen tijd aan haarzelven is overgelaten, alleen ondersteund door de doode letter der vroegere dagen? De levende Kerk behoort in directe verbinding met haar Goddelijk Hoofd te zijn.

Christus zelve was een openbaarder, door Wien des Vaders wil aan de menschen bekend gemaakt was. Niettegenstaande Zijn persoonlijke autoriteit als Jehova, en alhoewel hij God geweest was en is, terwijl Hij als een Man onder de menschen leefde, verklaarde Jezus, dat Zijn werk, dat van Een grooter dan Hijzelve was, van Wien Hij gezonden en door Wien Hij Zijn opdracht ontving. Lees Zijn woorden:

„Want Ik heb uit Mijzelven niet gesproken; maar de Vader, die Mij gezonden heeft, die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen zal en wat Ik spreken zal. En Ik weet, dat Zijn gebod het

eeuwige leven is. Hetgeen Ik dan spreek, dat spreek Ik alzoo, gelijk Mij de Vader gezegd heeft." (Joh. 12:49-50.)

De afvallige en ongeloovige Joden verwierpen hun Heere, omdat Hij tot hen kwam met een nieuwe openbaring. Hadden zij Mozes en de profeten niet? Wat meer hadden zij noodig? Zij beroemden zich openlijk discipelen van Mozes te zijn en voegden erbij: „Wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft; maar dezen weten wij niet, vanwaar Hij is." (Joh. 9:28-29.) Wie de mogelijkheid van hedendaagsche openbaring ontkennen, worden niet gerekend oorspronkelijk van gedachten te zijn; zij volgen een pad, dat platgereden is door onwaardige lieden. De apostelen bedienden onder den leidenden invloed van openbaring. Paulus, aan de Corinthiërs schrijvende, zeide: „Maar God heeft het (Goddelijke waarheid) ons geopenbaard door Zijnen Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de menschen weet, hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen die in hem is? Alzoo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods." (1 Cor. 2:10-12.)

De verplichte noodzakelijkheid van voortdurende openbaring kan gezien worden, doordat nieuwe toestanden en een samenloop van omstandigheden, die nimmer tevoren gebeurd zijn, verrijzen in dezen tijd en alleen Goddelijke leiding kan deze nieuwe vraagstukken oplossen.

De apostel Johannes wist dat in de laatste dagen, dezen tijd, de stem des Heeren gehoord zou worden en Zijn volk uit het Babylon van zonden naar het Zion van veiligheid zou roepen: „En ik hoorde een andere stem uit den hemel, zeggende: Gaat uit van haar, mijn volk! opdat gij aan hare zonden geene gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt." (Openbaring 18:4; zie ook 14:6.)

Nephi, een profeet vanouds, wiens verslag in het Boek van Mormon verschijnt, richtte zich tot de ongeloovigen van de laatste der dagen en voorspelde het voortbrengen van bijkomende Schriften: „En het zal geschieden, dat de Heere God tot u zal doen voortbrengen de woorden eens boeks, en zij zullen de woorden zijn dergenen die geslapen hebben. En ziet, het boek zal verzegeld zijn; en in het boek zal eene openbaring van God zijn." (2 Nephi 27:6-7.)

Door de Hebreeuwsche profeet Maleachi beloofde de Heere bijkomende openbaring in de laatste dagen, door de komst van Elia met een speciale en bijzondere opdracht. (Mal. 4:5-6.) Deze profetieën zijn letterlijk vervuld in dezen tijd, de eerste door het voortbrengen van het Boek van Mormon en zijn bekendmaking aan de wereld; de laatste door inwijding van plaatsvervangend werk voor de dooden, door een persoonlijk bezoek van Elia, een werk, dat nu krachtig voortgezet wordt in de tempels, die opgericht zijn

en bediend worden door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Niet alleen is de stem van God in dezen tijd gehoord, maar Zijn woorden, voorspellingen, tuchtiging en berisping aan degenen, die Zijn mond zouden sluiten en Hem zouden vervreemden. Voorwaar heeft Hij gesproken, „bewijzende aan de wereld dat de Heilige Schriften waar zijn, en dat God de menschen inspireert en hen tot Zijn heilig werk roept, zoowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in de geslachten vanouds, daardoor toonende dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor altijd.” (Leer en Verbonden 20: 11-12.) Vanouds maakte de Heere bekend: „Wee den genen die zullen zeggen: Wij hebben het woord van God ontvangen en meer van het woord van God hebben wij niet noodig; want wij hebben genoeg.” (Boek van Mormon 2 Nephi 28: 29); en in dezen tijd heeft Hij woorden van vermaning en waarschuwing gesproken: „Verloochen den Geest van openbaring niet, noch den Geest van profetie, want wee hem die deze dingen verloochent.” (Leer en Verbonden 11: 25.)

„O, dat ik een engel ware, en den wensch van mijn harte hadde. opdat ik mocht voortgaan en spreken met de bazuin van God, met eene stem om de aarde te doen beven, en bekeering te roepen tot ieder volk.”

„Ja, ik zoude als met de stem des donders aan iedere ziel bekeering en het plan der zaligheid verkondigen, opdat zij zouden bekeeren en tot onzen God komen, zoodat er geen verdriet meer zoude zijn op aarde. Doch ziet, ik ben een mensch, en zondig in mijnen wensch, want ik moest tevreden zijn met de dingen welke de Heere mij toebedeeld heeft.”.....

„Ik weet dat hij aan de menschen geeft volgens hun verlangen, hetzij tot den dood of tot het leven; ja, ik weet dat hij den mensch bedeeft volgens hunnen wil, hetzij tot zaligheid of tot verwoesting”.

„En ik weet dat het goed en kwaad tot alle menschen gekomen zijn; of anders is hij schuldeloos die het goede niet weet te onderscheiden van het kwade; doch die goed en kwaad weet, aan hem is gegeven volgens zijne verlangens, hetzij hij goed of kwaad verlangt, leven of dood, blijdschap of wroeging van het geweten.”

„Nu ziende dat ik deze dingen weet, waarom zoude ik meer verlangen te volbrengen dan het werk waartoe ik geroepen ben?”

„Want ziet, de Heere geeft aan alle natiën, van hun eigen natie en taal, om zijn woord te leeren; ja, in zijne wijsheid alles wat hij noodig acht dat zij zouden hebben; daarom zien wij dat des Heeren raad wijsheid is, volgens datgene wat recht en waarachtig is”.

(Alma 29: 1-8.)

.....

Wanneer ge altijd ziet naar de zonzijde der dingen, ontwikkelt gij het zonnige in u zelf.

HEBT GIJ UW KINDEREN LIEF?

Vrij vertaald door Mej. A. STUMPF, Den Haag.

Het volgende is een ware geschiedenis van een beminnenswaardigen vader en moeder en zeven kinderen, welke plaats vond te Efraïm, Utah. De boeren-woning, waarin zij woonden en het land waarop de vader zwoegde om voor zijn gezin te zorgen waren slechts gehuurd.

Robert, een rijke maar vertrouwelijke vriend, en eigenaar van de boerderij, die zelf geen kinderen bezat, koesterde een groote liefde voor de kinderen. Zeer beleefd schreef hij hun een brief waarin hij te kennen gaf, dat hij gaarne zijn huis en land wilde afstaan in ruil voor één van hun kinderen.

Na getracht te hebben aan zijn verzoek te voldoen, schreef de moeder dit onderstaande gedicht:

„Wie zal het zijn van onze kinderschaar?”
 Wij keken daarop ernstig naar elkaar.
 Geduld en liefde nog, was steeds Jan's rijk bezit,
 Als toen mijn haar was zwart als git.
 En daar ik vond, dat ik moest spreken
 Was 't of mijn stem mij zou ontbreken:
 „Wat schreef toch Robert?” vroeg ik fluisterend,
 En toen boog ik het hoofd al luisterend.
 „Dit is de brief..... Ik wil U gaarne schenken,
 En huis en land, gij kunt het overdenken,
 Indien in ruil, gij van uw zeven,
 Een kind mij voor altijd wilt geven”.
 Ik keek naar Jan's zeer oude kleeren,
 Ik dacht aan 't geen hij moest ontberen.
 Aan armoe, werk en zorgen, velen,
 Die ik toch niet met hem kon deelen.
 Ik dacht aan zeven monden om te voeden,
 Aan alles om hen te behoeden
 En dan aan 't voorstel..... „Jan geen tijd verliezen,
 Wij zullen samen een van hen gaan kiezen,
 Als zij slapen”..... Zoo gingen hand in hand
 Wij samen zien, naar elk dierbaar pand.
 Eerst baby's wiegje, zachtjes loopend,
 Waar Lilli sliep, 't mondje half geopend,
 Haar krullen bruin, een glans van gouden licht
 Als aureool om 't kopje van 't kleine wicht.
 Toen bukte Jan zich en legde vol liefde en teer
 Zijn ruwe hand zacht op het kopje neer.
 Een droom of zacht gedruisch deed haar ontwaken.

En ons in twijfeling, zeer geraken.
 „Niet haar, zij is Gods jongste zegen”!
 Klonk plots zijn uitroep mij toen tegen.
 Wij knielden op zij van 't wiegje neer,
 Daar lag ons jongste fijn en teer.
 Een held're straal van 't lamp-licht scheen
 Dwars over 't kleine kopje heen,
 Zoo mooi en deerniswaard in slaap
 Op 't roode koontje van onzen Jaap
 Lag nog een traan..... Eer Jan kon spreken
 Zeide ik: „bij de ouderen vergeleken
 Is hij een baby nog, zoo hulpbehoevend teer”.
 Wij kusten hem en gingen verder weer.
 En ziek, bleek Robby lag naast beiden
 In slaap, nog toonend 't spoor van lijden.
 „Ook hem niet, voor geen duizend gulden
 Zou ik zijn heengaan kunnen dulden”.
 Met somb're oogen gaan wij voort,
 Al weifelend, zoekend ongestoord.
 Dan volgde onze eigenzinnige Dick,
 Voor 't heele gezin somtijds een schrik,
 Vaak roekeloos en ook wel lui,
 Oproerig soms, bij kwade bui.
 „Kan hij gemist? Neen, want Hij die hem ons gaf,
 Zegt ons, hem toch te steunen tot het graf.
 Zoo vol geduld voor hem, en smart,
 Kan zijn alleen een Moeders hart.”
 En toen dacht Jan: „Is het geen zonde,
 Haar in 't gebed te storen aan deez' stonde?”
 Wij gingen toen naar boven, stil,
 En knielden bij Marietje, door Gods wil
 't Kind van liefde, met 'n hartje o zoo fijn.
 „Misschien zou 't voor haar daar beter zijn?”
 Zeide ik heel zacht tot Jan daarop.
 Hij nam haar krullen op
 Die op haar wang lag, o zoo grillig.
 „Niet haar, o liefste!” Hij schudde 't hoofd onwillig.
 Inmiddels klopte m'n hart zeer luid,
 Slechts een nog restte, onze oudste spruit,
 Eerlijk en goed, zoo vreugdevol en waar.
 En in mijn ziel trilde 'n gevoel'ge snaar.
 Juist Vaders evenbeeld. „Neen Jan”, zei ik vast beraân,
 „Ik kan en wil toch hem niet laten gaan.”
 Wij schreven hoffelijk, Kunt gij 't niet gissen?
 „Wij kunnen geen enkel kind toch missen.”
 Dankbaar voor zeven te kunnen werken

En nooit geen wanhoop te bemerken.
 Daarna scheen 't zwaarste werk ons licht,
 Vol vreugde in waarheid, dat niet één gezicht
 gemist werd op dezelfde plaats, en steeds gewis
 De rest vertrouwend aan Een, die in den Hemel is.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE zal op 13 en 14 Maart plaats vinden.

Zaterdagmiddag om 1 uur is er een vergadering voor de Zendingen der Conferentie.

De Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging zal op Zaterdagavond, 8 uur, haar Conferentie houden. Een speciaal programma is bereid, dat een iegelijk, jong en oud, aandringt daar aanwezig ten zijn. Laat niets uw voornemens om daar te komen verhinderen.

Zondag 14 Maart worden

TWEE GROOTE OPENBARE VERGADERINGEN

gehouden. Een groote opkomst wordt verwacht. De vergaderingen zullen als gewoonlijk om 10 uur 's morgens en 7 uur 's avonds plaats vinden.

Des middags om twee uur zullen de leden vergaderen.

Alle hierboven vermelde samenkomsten zullen in ons gebouw op de Weteringschans 101 gehouden worden.

Maak nu uw plannen, vertel het uw vrienden. — Herinner u dat President John P. Lillywhite weer in Holland is.

Aangekomen.

Ouderlingen Elvin en Melvin Webb zijn uit Zion aangekomen om hier een zending te vervullen. Beide zijn voorloopig in Rotterdam geplaatst.

INHOUD.

De Urim en Thummim. . . blz. 65		Van God aan den mensch blz. 74
Schape van een andere kudde .. 70		Hebt gij uw kinderen lief? .. 78
Wat hedendaagsche opening ons geeft 73		Conferentie-aankondiging 83
		Aangekomen 80

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.